

ΑΦΡΙΚΗ: ΤΟ ΝΕΟΑΠΟΙΚΙΑΚΟ ΧΑΟΣ – Β' Μέρος – Χώρες εκτός νόμου και “δημοκρατικοί” θεσμοί

✘ [Συνέχεια από Α' Μέρος...](#)

Χώρες εκτός νόμων και δικαιωμάτων

Αν όμως η Νιγηρία ή η Λαϊκή Δημοκρατία του Κογκό έχουν τόσα πολλά προβλήματα, άλλες **περιοχές δεν διαθέτουν καν στοιχειώδες σύστημα δικαιοσύνης**, όπως για παράδειγμα η Σομαλία, η οποία επί της ουσίας αποτελεί εδώ και δεκαετίες ακυβέρνητη περιοχή, η οποία ελέγχεται από φυλάρχους.

Αυτή τη στιγμή η **Σομαλία έχει στα χαρτιά μία κυβέρνηση de jure και άλλες τρεις de facto**, τη Σομαλιλάνδη στα βορειοδυτικά, το Κατούμο στο βορρά, και τους Μουτζαχεντίν του Χαρακάτ αλ-Σαμπάμπ που εκτείνονται από το κέντρο έως το νότο περικυκλώνοντας την πρωτεύουσα Μογκαντίσου, αλλά και τις σκόρπιες ανεξέλεγκτες φυλές στα εσωτερικά της χώρας.

Στην περικυκλωμένη από τους ισλαμιστές πρωτεύουσα της χώρας η κατάσταση δεν είναι καλύτερη. Οι Η.Π.Α. με την κάλυψη του Προέδρου της χώρας προχώρησαν σε βομβαρδισμούς στη νότια Σομαλία, χωρίς να γίνει ποτέ γνωστό ότι οι πύραυλοι Κρουζ δεν άνηκαν στη σομαλική κυβέρνηση που χτύπαγε τους Μουτζαχεντίν του νότου, αλλά στις Η.Π.Α. Το γεγονός αποκαλύφθηκε δύο χρόνια αργότερα, το 2011, από τα διαρρέοντα αρχεία από το Wikileaks. Οι πύραυλοι βέβαια ελάχιστη ζημιά έκαναν στους μουτζαχεντίν, σε αντίθεση με τους πάμφτωχους πληθυσμούς της υπαίθρου.

Η Σομαλία είναι μόνο μία από τις χώρες στις οποίες συνεχίζονται εμφύλιες συρράξεις ως αποτέλεσμα φυλετικών, οικονομικών και θρησκευτικών διαφορών.

Η Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, το Τσαντ, το Σουδάν, η Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό (εκεί που ο πόλεμος δεν τελειώνει ποτέ), η Λιβύη και πρόσφατα το Μάλι σπαράσσονταν και σπαράσσονται από συρράξεις στρατιωτικών ή παραστρατιωτικών ομάδων, **σε περιοχές μάλιστα όπου η αξία της ανθρώπινης ζωής και αξιοπρέπειας δεν υπάρχουν**, καθώς είτε οι πληθυσμοί είναι πρακτικά ή λειτουργικά αναλφάβητοι σε μεγάλα ποσοστά στις περισσότερες χώρες της υποσαχάριας Αφρικής, είτε η ακραία φτώχεια και η απελπισία ξεπερνούν τις όποιες αναστολές, αν υπάρχουν.

Στην υποσαχάρια Αφρική μάλιστα παρατηρούνται διαχρονικά εκτοπίσεις και σφαγές πληθυσμών και φυλών με την βοήθεια στρατιωτικών και παραστρατιωτικών δυνάμεων, σε τέτοια συχνότητα και έκταση, ώστε να θεωρείται σαν κάτι... απολύτως φυσιολογικό. Πέραν της γενοκτονίας στη Ρουάντα (φυλές Χούτου και Τούτσι) η οποία πήρε παγκόσμια έκταση εξαιτίας της βαρβαρότητας και του μεγέθους της, στον πόλεμο στη Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, ο οποίος παρά τις όποιες ανακωχές, διαπραγματεύσεις και συμφωνίες συνεχίζεται αμείωτος **η βιαιότητα, σωματική και ψυχική έχει ξεπεράσει κάθε όριο**. Το Μάρτιο του 2011 υπολογιζόνταν ότι λάμβαναν χώρα 1100 βιασμοί γυναικών ημερησίως^[1], χωρίς να υπολογίζονται και οι ομαδικοί βιασμοί σε εχθρούς στρατιώτες οι οποίοι έχουν την μορφή τιμωρίας και επίσης θεωρούνται κοινή πρακτική.

Οι περισσότεροι στρατιώτες δεν γνωρίζουν για ποιον πολεμούν και εναντίον ποιου πολεμούν, καθώς η είσοδος σε μία στρατιωτική-παραστρατιωτική ομάδα τους αποφέρει ωφέλη (σίτιση-στέγαση-ασφάλεια) που πιθανόν δεν θα μπορούσαν να βρουν με κανένα άλλο τρόπο, αλλά και κοινωνική καταξίωση.

Επιπλέον οι διαμάχες στην υποσαχάρια Αφρική περιλαμβάνουν όσο πουθενά αλλού, τη χρησιμοποίηση **παιδιών-μαχητών**, με τη **συγκρότηση παιδικών στρατών** να θεωρείται συνηθισμένη.

Χειρότερη από των παιδιών, είναι **η κατάσταση των γυναικών**, αφού σε πάρα πολλά κράτη της σαχάριας και υποσαχάριας Αφρικής, δεν έχουν κυριολεκτικά δικαίωμα ανθρώπινης υπόστασης,

εξυπηρετώντας μόνο την διαιώνιση του είδους. Η θέση της γυναίκας είναι κάπως καλύτερη μόνο στα νότια κράτη της ηπείρου και στον αραβικό βορρά, αλλά και εκεί όχι πάντα.

Οι εκτελέσεις, οι βιασμοί, οι κακοποιήσεις και οι μαζικοί εκτοπισμοί αποτελούν φυσιολογικές τακτικές σε κράτη, πολλά εκ των οποίων δεν ελέγχουν στην πραγματικότητα παρά μόνο τα μεγάλα αστικά τους κέντρα, θυμίζοντας αυτό που ο **Ρόμπερτ Κάπλαν** είχε προβλέψει στο βιβλίο του «Επερχόμενη Αναρχία», **ότι οι γεωγραφικοί χάρτες, ιδίως στην Αφρική και περιοχές της Ασίας, έχουν μόνο φιλολογικό ενδιαφέρον καθώς δεν ανταποκρίνονται στην οικονομική, πολιτική και κοινωνική πραγματικότητα των περιοχών που αποτυπώνουν.**

“Δημοκρατικοί” Θεσμοί

Πέραν της **κοινωνικής οργάνωσης σε φυλές**, η οποία παρατηρείται τόσο στις φυλές της ερήμου στο βορρά όσο και σε αυτές της υποσαχάριας Αφρικής, αλλά και της **αποξένωσης τους από την κεντρική εξουσία**, τα αφρικανικά κράτη πάσχουν από έλλειψη στοιχειωδών δημοκρατικών θεσμών εξαιτίας και μιας σειράς άλλων απαιτούμενων παραγόντων.

Το τρίπτυχο

- α) χαμηλού μέσου βιοτικού επιπέδου,**
- β) έλλειψης δημοκρατικών παραδόσεων και λειτουργιών και**
- γ) του χαμηλού ή και ανύπαρκτου επιπέδου εκπαίδευσης,**

είχε ως αποτέλεσμα όλες αυτές τις δεκαετίες την τεράστια διόγκωση της διαφθοράς σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο, αλλά και την απάθεια για την κεντρική πολιτική σκηνή των κρατών, από μεγάλα μέρη του πληθυσμού. Ελάχιστες από τις κυβερνήσεις ενδιαφέρθηκαν για την παιδεία των πληθυσμών τους, που σε κάποιες περιπτώσεις είναι η χαμηλότερη στον πλανήτη.

Η κατάσταση αυτή ίσως έχει αρχίζει να αλλάζει μόνο τα τελευταία χρόνια χάρη στο υψηλότερο επίπεδο εκπαίδευσης της νέας γενιάς, αλλά, όπως έδειξαν και οι «αραβικές επαναστάσεις» στο βορρά της ηπείρου, θα χρειαστεί να περάσουν χρόνια και να κερδηθούν πολλοί αγώνες ώστε να ξεπεραστούν τα

παλιά κατεστημένα, τα οποία δεν θα αφήσουν εύκολα το ρόλο του «βασιλικότερου του βασιλέως» που διατηρούν επί δεκαετίες. Το δυσκολότερο εμπόδιο που έχουν να ξεπεράσουν οι ξεσηκωμοί αυτοί και άλλοι που θα ακολουθήσουν είναι **η απουσία πολιτικής και κοινωνικής ιδεολογίας**, γιατί χωρίς αυτή δεν μπορεί να υπάρξουν οι εναλλακτικές προτάσεις για την επόμενη ημέρα. Επί της ουσίας δηλαδή θα παραμείνουν ξεσηκωμοί και δεν θα γίνουν ποτέ επαναστάσεις.

Οι ελπίδες για εκδημοκρατισμό δεν φαίνονται ιδιαίτερα ευοίωνες ακόμα και σε κράτη στα οποία οι δημοκρατικές διαδικασίες προχωρούν έστω και τυπικά με σοβαρά προβλήματα. Οι πρόσφατες εκλογικές αναμετρήσεις σε κράτη όπως η Ακτή Ελεφαντοστού, η Σενεγάλη και το Καμερούν, αναμετρήσεις στις οποίες παρατηρήθηκαν σοβαρά προεκλογικά επεισόδια αλλά και εκτεταμένα φαινόμενα προσπάθειας επηρεασμού ψήφων και νοθείας, δείχνουν ότι η αφρικανική ήπειρος έχει πολύ δρόμο ακόμα να διανύσει, ιδίως σε μία περίοδο όπου οι δημοκρατικές διαδικασίες έχουν αρχίσει να τίθενται εν αμφιβόλω σοβαρά και στη Δύση τα τελευταία χρόνια, αρχής γενομένης της εκλογικής νίκης του Τζωρτζ Μπους Τζ. στις ΗΠΑ το 2000.

Ανάλογα προβλήματα υπήρξαν και στην Αίγυπτο, όπου έναν χρόνο μετά την πτώση του Μουμπάρακ, ο στρατός συνεχίζει να παίζει σημαίνων ρόλο στα πολιτικά πράγματα της χώρας σε αντίθεση με την συντριπτική πλειοψηφία της λαϊκής βούλησης.

Πάμπολλα κράτη, τόσο τώρα, όσο και ιστορικά παραμένουν **επίσημα δημοκρατικά, ενώ επί της ουσίας είναι στυγνές δικτατορίες**. Όσο όμως παραμένουν φιλικά με τη Δύση εξυπηρετώντας κορπορατικά συμφέροντα, μπορούν να αποκαλούνται από τους μεγάλους συμμάχους τους δημοκρατίες. Το μεγαλύτερο ίσως τέτοιο παράδειγμα αποτελούσε η **Τυνησία**, φίλη και σύμμαχος κυρίως της Γαλλίας και της Ιταλίας, η οποία παρουσιαζόταν επίσημα ως υπόδειγμα πολιτικής σταθερότητας αφρικανικής προεδρευόμενης δημοκρατίας, ενώ ήταν επί της ουσίας μια στυγνή αστυνομική δικτατορία με Πρόεδρο τον **Μπεν Άλι** από το 1987 έως το 2011.

Έτσι ο διαχωρισμός των πολιτευμάτων των 57 κρατών της ηπείρου έχει μάλλον **τυπικό χαρακτήρα**, με μόλις 19 από αυτές να θεωρούνται δημοκρατικά καθεστώτα, αλλά –με εξαίρεση 2 ή 3- καμία επί της ουσίας να μην διανύει ελεύθερο δημοκρατικό εκλογικό βίο. Η κατάσταση θεωρητικά έχει θεωρητικά βελτιωθεί σε αρκετές χώρες μετά από εμφυλίους και διαμάχες δεκαετιών, όπως την Αλγερία, τη Ρουάντα, το Τζιμπουτί, την Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, αλλά και την Ισημερινή Γουϊνέα, μια δημοκρατία θεωρητικά, και μάλιστα με εκπληκτικά δημοφιλή Πρόεδρο όπως μας αφήνει να καταλάβουμε το 95% των ψήφων που συγκέντρωσε στις εκλογές που διεξήχθησαν προ ολίγων ημερών. Ή την Αγκόλα, η οποία στις εκλογές που γίνονται αυτές τις ημέρες αναμένει μια σαρωτική νίκη του επί 33 χρόνια Προέδρου της χώρας, εν μέσω χρόνιων καταγγελιών για παραβίαση δημοκρατικών και κοινωνικών δικαιωμάτων και της εκμετάλλευσης των κερδών από τα πετρέλαια της χώρας προς όφελος της προεδρικής οικογένειας και ενός κλειστού κύκλου γύρω της.

Όμως νέες καταστάσεις ανατροπής δημοκρατικά εκλεγμένων κυβερνήσεων προκύπτουν συνεχώς. Ενδεικτικά το 2008 έγινε πραξικόπημα στη Γουϊνέα και στα νησιά Κομόρος, το 2010 στο Νίγηρα και το 2012 στο Μάλι, σε άλλη μία από τις πάμπολλες περιπτώσεις διάσπασης λόγω φυλετικών διαφορών και επέμβασης των ενόπλων δυνάμεων στην πολιτική ζωή.

Μεταξύ Σκύλλας και Χάρυβδης

Όπως αποκάλυψε και η άμεση ή έμμεση παρέμβαση της Δύσης στην πρόσφατη περίπτωση της Λιβύης, οι πληθυσμοί των περισσότερων κρατών, εκτός της ανομοιογένειας σε εθνικό, φυλετικό και θρησκευτικό επίπεδο, έχουν την ατυχία να βρίσκονται μεταξύ “Σκύλλας και Χάρυβδης”. Οι πλουτοπαραγωγικές πηγές της ηπείρου είναι εξαιρετικά θέλγητρα ώστε να αφεθούν σε ισχυρά ανεξάρτητα αφρικανικά κράτη. Έτσι, η κατάσταση χάους βοηθά στη διαιώνιση μιας αποικιοκρατικής κατάστασης παρόμοιας με την αντίστοιχη της προ ανεξαρτησίας εποχής.

Στην περίπτωση του ξεσηκωμού της Λιβύης οι λόγοι, σε αντίθεση με την Τυνησία, την Αίγυπτο και την Αλγερία, δεν ήταν κυρίως

οικονομικοί, καθώς το καθεστώς στην προσπάθεια μακροημέρευσής του είχε –σε αντίθεση με τις γειτονικές χώρες- βελτιώσει σημαντικά το βιωτικό επίπεδο της χώρας [2]. Ο πληθυσμός όμως είχε να επιλέξει ανάμεσα στο στυγνό καθεστώς Καντάφι, με το οποίο η Δύση παρά τη στροφή του Λίβυου ηγέτη τα τελευταία χρόνια, είχε ένα είδος «ανοικτού λογαριασμού», ή στο χάος και τη νέα “κοπή της πίτας” της πάμπλουτης πετρελαϊκά χώρας. Ο Καντάφι, που από παγκόσμιο σύμβολο ανεξάρτητης πολιτικής στα πρώτα χρόνια της αποαποικιοκρατίας εξελίχθηκε σε ένα γραφικό και όσο πέρναγε ο καιρός όλο και στυγνότερο τύραννο, πλήρωσε με τη ζωή του αυτό τον ξεσηκωμό, ο οποίος έχει αφήσει τη χώρα σε πλήρες χάος.

Η Λιβύη, μαζί με τις Νιγηρία, Αγκόλα και Αλγερία κατέχει το 85% των συνολικών αποθεμάτων πετρελαίου της ηπείρου, η οποία εκτιμάται ότι συγκεντρώνει συνολικά το 9,3% των παγκοσμίων αποθεμάτων. Έως την εξέγερση του 2011, η Λιβύη αποτελούσε την πιο “σταθερή” πολιτικά πετρελαιαγωγό χώρα της ηπείρου.

Οι καθημερινές δηλώσεις ηγετών της Δύσης και εν τέλει η ανάμειξη των χωρών τους στον εμφύλιο πόλεμο στη χώρα δεν άφηναν καμία αμφιβολία περί της βούλησής τους να προσφέρουν ...στο πιάτο τα πετρέλαια της Λιβυής στους κύριους υποστηρικτές των ίδιων τους των κυβερνήσεων, τα μεγάλα κορπορατικά συμφέροντα. Τώρα το μέλλον της Λιβύης μάλλον εναποτίθεται ανάμεσα στα νέα συμβόλαια των μεγάλων πετρελαϊκών παικτών, και κάποιο ηγέτη μαριονέτα που θα κυβερνά έναν πάμφτωχο λαό. Μια ιστορία που η Λιβύη έχει ξαναζήσει επί βασιλείας Ιντρίς.

Από την άλλη πλευρά πάντως, ο τεράστιος πετρελαϊκός πλούτος της Λιβύης ήταν γεγονός που οδήγησε αρκετούς να ασπαστούν την άποψη πως η εξέγερση εναντίον του Καντάφι ήταν ολικώς υποκινούμενη από το εξωτερικό, παραβλέποντας και τις εσωτερικές έριδες που σταδιακά οξύνθηκαν από την διακυβέρνηση Καντάφι που σταδιακά είχε εκτραπεί σε ένα εντελώς απολυταρχικό καθεστώς, εδώ και αρκετά χρόνια.

Ιστορικά πάντως, **η προσπάθεια ανεξαρτητοποίησης, από τη**

σιδηρά... επιτήρηση των δυτικών κυβερνήσεων, επί της ουσίας των δυτικών εταιρικών συμφερόντων, ανεξαρτήτως του πολιτικού τρόπου που αυτή θα γινόταν και του κοινωνικού κόστους που εν τέλει συνεπάγετο, **κατέληξαν να έχουν τραγικά αποτελέσματα για τους λαούς της ηπείρου, αφού κατέληξαν:**

-είτε σε **“ξαφνικές” και μάλλον όχι τόσο “αυθόρμητες” εξεγέρσεις** εναντίον δικτατόρων που πάντως είχαν προηγουμένως δαιμονοποιηθεί σε απίστευτο βαθμό (τελευταίο παράδειγμα Καντάφι-Λιβύη),

-είτε σε **εκτοπίσεις και ακόμα και άμεσες εκτελέσεις ηγετών** που η Δύση φοβόταν ότι ρέπουν προς ανεξάρτητα προγράμματα και πολιτικές (π.χ. Μπεν Μπέλα-Αλγερία, Πατρίς Λουμούμπα-Λαϊκή Δημοκρατία του Κογκό)

-είτε σε **...κομμάτισμα του πτώματος του Προέδρου με τη βοήθεια ξένων δυνάμεων**, όπως της Γαλλία και των Η.Π.Α. στην περίπτωση του αριστερού **Τομάς Σανκαρά** στην Μπουρκίνα Φάσο[3],

-είτε σε **στυγνές καταπιεστικές δικτατορίες διεθνώς απομονωμένες**, συνήθως σε κράτη χωρίς πολύ σημαντικούς πόρους (π.χ. Ιντί Αμίν Νταντά-Ουγκάντα).

Οι αναρίθμητες περιπτώσεις επέμβασης ξένων δυνάμεων στην Αφρική είναι τόσο συχνές ακόμα και σήμερα που δεν προκαλούν πια εντύπωση, αλλά μόνο καταγγελίες, από όσους έχουν μείνει ελεύθερους ακόμα να καταγγέλουν.

Η **διάσπαση του Σουδάν** μετά από έναν τραγικό για τον πληθυσμό εμφύλιο και η αντίστοιχη προσπάθεια διάσπασης που εν τέλει παρατηρείται τώρα στο Μάλι, ήταν σε μεγάλο βαθμό αποτέλεσμα “πίεσης” εταιρικών συμφερόντων για την επέκταση η **επαναχάραξη των περιοχών εκμετάλλευσης** των πλουτοπαραγωγικών πηγών των κρατών.

Ο **πόλεμος του Νταρφούρ** οδήγησε σε μία **χωρίς τέλος ανθρωπιστική καταστροφή** ενώ αργότερα προέκυψε η διαμάχη

βορρά-νότου που οδήγησε εν τέλει στη διάσπαση του Σουδάν. Αμφότερες οι συρράξεις είχαν ως κύρια αιτία την προσπάθεια της αραβικής δικτατορικής ελίτ του Βορρά που επί δεκαετίες ήλεγχε τη χώρα να διατηρήσει –απέναντι στη βούληση της ...διεθνούς κοινότητας των ελεύθερων αγορών- την δυτική επαρχία του Νταρφούρ αλλά και την πλέον πλούσια περιοχή της χώρας, το **νότιο Σουδάν**, στο οποίο βρίσκεται η πλειοψηφία των πετρελαίων αλλά και των υδάτινων αποθεμάτων της χώρας.

Το **νέο τεχνητό κράτος** που δημιουργήθηκε μοιάζει –όπως πολλά κράτη της ηπείρου- με ένα μωσαϊκό φυλών. Η επιβίωσή του θα εξαρτηθεί από τη δυνατότητα συνενόησης των φυλών μεταξύ τους, δεδομένο αρκετά σπάνιο εξαιτίας των τεράστιων διαφορών που ανακύπτουν μεταξύ τους. Ήδη προκύπτουν προβλήματα χάραξης των συνόρων του Νότιου Σουδάν με το Βόρειο, καθώς στην περιοχή των συνόρων όλως τυχαίως βρίσκονται μεγάλα κοιτάσματα πετρελαίου, ενώ η νέα χώρα, πριν ακόμα συμπληρώσει χρόνο έκαιγε ολόκληρα χωριά αντιτιθέμενων στην κεντρική εξουσία φυλών. Οι κάτοικοι του Νότιου Σουδάν έφυγαν από την δικτατορία του αραβικού σουδανικού βορρά για να καταλήξουν στην δικτατορία ενός νέου καθεστώτος που υπόσχεται γη και ύδωρ σε όσους υποστήριξαν την ανεξαρτησία του. Αυτοί ήταν πίσω από τις διακυρήξεις πολλών ηγετών που ξαφνικά θυμούταν την ελευθερία των λαών, εταιρίες εξόρυξης και εκμετάλλευσης τόσο από τη Δύση όσο και από την Ασία, οι οποίες έπαιξαν το δικό τους σημαίνοντα ρόλο στους εμφυλίους της περιοχής και στην διάσπαση της χώρας.

Για τον κίνδυνο της φυλετικής πολυδιάσπασης των περισσότερων κρατών στην ήπειρο είχε προειδοποιήσει ο Μουαμάρ Καντάφι στη Σύνοδο της Αφρικανικής Ένωσης το 2009 αναφέροντας ότι «δεν υφίστανται πολιτικές δομές. Τα κόμματα είναι φυλετικά, και αυτό οδηγεί σε αιματοχυσίες». Δύο χρόνια μετά αποδείχτηκε τραγικά προφητικός σχετικά με την απουσία πολιτικών δομών και την αιματοχυσία στην ίδια του τη χώρα.

Σοβαρή αιτία αποσταθεροποίησης εκτός των οικονομικών και φυλετικών διαφορών αποτέλεσε και **η άνοδος του ισλαμικού φονταμενταλισμού** που από την Μέση Ανατολή και τη νότια Ασία

την δεκαετία του '80 άρχισε να επεκτείνεται ταχύτατα και στην αφρικανική ήπειρο, αρχικά στο Μαγκρέμπ και το Μασρέκ, τις βόρειες αραβικές χώρες της ηπείρου και στη συνέχεια στην υποσαχάρια Αφρική.

Η εντυπωσιακή άνοδος των ισλαμιστών αποτυπώθηκε αρχικά στην Αλγερία με τον εξαιρετικά βίαιο εμφύλιο πόλεμο τη δεκαετία του '90 και μετέπειτα στο Σουδάν και τη Σομαλία για να περάσει τα τελευταία χρόνια στο Μάλι, την Αιθιοπία και αλλού και να συντελέσει στην ήδη εύθραυστη κρατική οντότητα και εθνική ομοιογένεια πολλών κρατών της σαχάριας και υποσαχάριας Αφρικής.

Οι θρησκευτικές διαφορές σταδιακά προστέθηκαν στις ήδη υπάρχουσες, ενώ σε κάποια σημεία όπως στο ισλαμιστικό κίνημα της Σομαλίας αποτελούν εδώ και πολλά χρόνια τον κυριότερο παράγοντα των συγκρούσεων.

Επιπλέον η επίκληση του ισλαμισμού ως κινδύνου, αποτελεί ένα πρώτης τάξεως όπλο στις πολιτικές της Δύσης, προκειμένου να “βοηθήσουν” και τελικά να επιβάλλουν ηγεσίες και πρακτικές που θα εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους.

[Συνεχίζεται...](#)

---

[1] [“1100 DRC rapes per day”](#), IAfrica,

[2] Η Λιβυή, ακόμα και με στοιχεία από την Παγκόσμια Τράπεζα είχε επί χρόνια τον υψηλότερο δείκτη ανθρωπίνης ανάπτυξης στην ήπειρο, και ήταν 4^η τόσο σε παραγόμενο συνολικό Α.Ε.Π. (πίσω από τους «γίγαντες» της ηπείρου Νότια Αφρική, Αίγυπτο και Νιγηρία), όσο και σε κατά κεφαλήν Α.Ε.Π., Παγκόσμια Τράπεζα 2010 <http://siteresources.worldbank.org/DATASTATISTICS/Resources/GDP.pdf>, Παγκόσμια Τράπεζα 2005 International Comparison Program, Δεκέμβριος 2007 <http://siteresources.worldbank.org/ICPINT/Resources/ICPre>

[portprelim.pdf](#),

[3] Η περίπτωση του Τομάς Σανκαρά, αποκαλούμενη από κάποιους και “Αφρικανού Τσε Γκεβέρα” παραμένει σχετικά άγνωστη εξαιτίας του κομμουνιστικού χαρακτήρα που είχε το πρόγραμμα που προσπάθησε να εφαρμόσει στην χώρα την περίοδο 1983-87, προβαίνοντας σε τεράστιες μεταρρυθμίσεις οι οποίες έτυχαν μεγάλης αποδοχής από τους πολίτες, αλλά και από γειτονικά κράτη στα οποία η ανεξάρτητη κυβέρνηση του Σανκαρά φαινόταν ως παράδειγμα. Ο Σανκαρά προδόθηκε από το στενότερο συνεργάτη του Μπλες Καμπορέ, που με τη βοήθεια της Γαλλίας και του «προτεκτοράτου» τους στην περιοχή Ακτή Ελεφαντοσού, αλλά και των Η.Π.Α. τον ανέτρεψε με πραξικόπημα. Της εκτέλεσής του ακολούθησε κομμουνισμός και γρήγορη εκταφή, ενώ ο θάνατός του αποδόθηκε σε «φυσικά αίτια».

Η Γαλλία έχει κατηγορηθεί για δεκάδες ανατροπές ηγετών σε όλη την αφρικανική ήπειρο, από την περίοδο της ανεξαρτησίας έως και σήμερα και την αναρίχηση στην εξουσία ηγετών που εξυπηρετούσαν ή δεν έθιγαν τα συμφέροντά της. Μερικά μόνο παραδείγματα αποτελούν οι Ομάρ Μονγκό στη Γκαμπόν, ο Γκνασσινγκμπέ Εγιαντεμά στο Τογκό, ο Μομπούτου Μεσε-Σέκο στη ΛΔ του Κονγκό, Φελίξ Μποινιί στην Ακτή Ελεφαντοστού και ο Ιντρίς Ντέμπι στο Τσαντ.

Φωτό: wikipedia

Άρης Καπαράκης
Συνεργάτης της ΜΚΟ Σόλων
ariskaparakis@gmail.com

5 Σεπτεμβρίου 2012